

AIXECA'T, NO TINGUIS POR

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Som a la muntanya del Tabor i contemplem l'escena des de fora. Jesús hi ha pujat amb els seus companys mimats: Pere, Jaume i Joan. Tots tres saben prou bé que, quan el mestre els crida només a ells, passarà alguna cosa diferent a la qual no és convidat tothom. Saben que han d'estar atents a tots els detalls i que el seu cor ha de ser lliure de prejudicis, perquè ell, el mestre, els ha anat ensenyant a veure les coses d'una altra manera. No és que tingui la intenció de trencar la Llei, tan estimada per a tots, sinó que els vol mostrar que hi ha vida de Déu més enllà d'aquesta estricta Llei que ens han ensenyat de petits. És viure la Llei des del fons, no des de la forma.

De sobte, passa una cosa estranya, veuen clarament Moisès i Elies amb Jesús i tots tres amb uns vestits que els fan aclucar els ulls, de tan blancs. Tenen els representants de la Llei al davant, però mostrant tota una altra lectura. No, no poden aclucar els ulls, precisament els han de tenir ben oberts per contemplar i també per assegurar aquesta felicitat que tenen en el seu interior i que no poden explicar.

Pere, des d'aquesta felicitat, vol que aquest ara que viuen sigui etern: «Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt!». Podem fer tres cabanes per a vosaltres tres.

De sobte, tot es capgira, es troben dins un núvol, una veu parla clarament i se senten esglaiats, consternats. Han passat de la felicitat a l'espant. El millor és quedar-se aclofats a terra, capcots, però amb les orelles atentes. Però, atenció!, què ha dit la veu?: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo». No han vist el rostre de Déu, però n'han sentit la veu. Una veu plena de tendresa que confirma, com sospitaven, que Jesús és fill de Déu i que confirma per dues vegades que se l'estima amb bogeria: «és el meu estimat, en qui m'he complagut».

Per a Jesús és també la confirmació que va fent el camí del Pare i no el seu, ara que puja a Jerusalem per afrontar la mort.

Jesús fa tornar a la vida real els tres companys. Tot torna a ser aparentment com sempre, però tots tres saben que hi ha un abans i un després d'aquest dia tan important. Primer, el mateix Déu els ha dit que escoltessin el seu fill. Ara és Jesús mateix que els ha dit dues coses fonamentals, que s'aixequessin i que no tinguessin por.

Només drets podran continuar caminant amb Jesús, tot escoltant des del cor les seves paraules. Amb ell no poden tenir por ni que intueixin que no els esperen bons moments. La llum que han vist els ha mostrat una vida més enllà de la mort. Fins i tot de la mort ja no han de tenir por. Les paraules del Pare els ha confirmats que també ells són escollits pel mateix Déu. De què poden tenir por?